

Катедралата на краля

Имало едно време един крал и той издигнал величествена катедрала за почит и слава на Бога. Но според изричната му заповед никой нямал право да даде и грош за построяването ѝ, защото държал да вложи в нея само собствени средства. Така и станало и катедралата била завършена, красива и достолепна, бляскава и внушителна. Тогава кралят наредил да сложат мраморна плоча, на която със златни букви да напишат, че единствено и само той е дал пари за градежа. Но след като плочата престояла едно денонощие на стената на Божия храм, на следващото надписът бил променен и, вместо името на благотворителя, там се оказало нечие друго, а то било на една бедна женица. От новия надпис излизало, че *тя* е построила великолепната катедрала. Това здравата разлютило краля и той заповядал да изтрият нейното и отново да издълбаят неговото име. Ала през нощта всичко се повторило и всеки можел да прочете, че бедната женица е дарила средствата за издигането на храма. За трети път издълбали името на краля и то за трети път изчезнало, заменено от другото. Тогава той си помислил, че тук се намесва самият Господ-Бог, смирил се и поръчал да намерят жената и да я доведат в двореца. Явила се тя изплашена и разтреперана, а кралят ѝ рекъл:

– Жено, ставаг странни неща. В името на Бога и заради собствения си живот, кажи ми истината! Не си ли чула заповедта ми никой да не дава пари за катедралата? Или все пак си я нарушила?

Тогава жената паднала в нозете му и рекла:

– Милост, мой кралю и господарю! Всичко ще си призная заради твоето благоволение! Наистина съм много бедна. Едва се изхранвам с предене, почти умирам от глад и въпреки това отделих една паричка, за да въздам хвала на Бога. Щях да я даря с радост за твоята катедрала, но се боях, о, господарю, от могъществото и суровите ти заплахи и тогава купих с нея малко сено, посипах го по пътя на воловете, що караха камъните за градежа и те го изядоха. Така хем постъпих, както желяех, хем не наруших заповедта ти.

Кралят бил дълбоко развълнуван от разказа на жената и разбрал, че Господ-Бог оценил много по-високо чистия ѝ помисъл и приел скромния ѝ дар за много по-голяма жертва, отколкото вложеното от него съкровище. Тогава богато ѝ се отплатил за урока и приел в сърцето си наказанието за своята суетност.

Житните класове

Някога, много, много отдавна, когато пшеничните стебла, а и стеблата на другите зърнодайни растения, се покривали от корените до върха с пълни златножълти класове, нямало бедност, нито глад, а времето с право можело да се нарече златно. Хората с удоволствие си хапвали донаситата, а и пернатите, които обичат житце – кокошки, гълъби и други птици, намирали предостатъчно храна.

Но сред човеците се срещали и неблагодарници, които забравили Бога и изобщо не ценели прекрасния и скъп Негов дар, милото жито. Някои жени дори вземали цели снопчета, бършели децата си, когато се изцапвали и после хвърляли пълните класове на бунището, а слугините пък стържели с тях пода. Момченцата и момиченцата се гонели из нивята, играели на криеница, търкаляли се и ги изпотъпквали.

Това нажалило добрия Господ-Бог, който бил създал зърното за храна на хората и за фураж на животните, а не за подигравка и Той решил: „Ще сложа край на златното време, щом не ценят моя дар.“

И направил така, че на всяко стръкче да се ражда вече само по един клас макар хората да не заслужавали и него – за да ги научи по-добре да пазят драгоценното зърно, но и за да имат невинните животни храна.

Оттогава в света се настанили гладът, скъпотията и бедността. Само от време на време милостивият Господ оставя да поникне тук-там по някой чуден стрък с много, много класове и така ни показва какво е било някога житото и какво може Той. А сред народа се предава едно древно пророчество, че някога, след доста години, когато ще се е изпълнило ангелското слово: „Слава Господу във висините, мир на Земята и благоволение между хората, благословение и любов“, Бог отново ще събуди земята, за да дава такива житни растения, които изобилстват с класове от корените чак до върха. Но кой ли от нас ще доживее това време?

